

{jcomments on}Chytat v žitě (14.4.2016)

Poslední měsíce mám čím dál silnější podezření, že mě čeká velká pracovní změna. Ne tak docela dobrovolná, i když na druhé straně je nutné si přiznat, že po víc než dvaadvaceti letech na jednom místě nemám k vyhoření daleko. Když k tomu přidáme fakt, že důchodový věk není úplně blízko, ale ani ne tak úplně daleko, je to docela slušný oříšek pro bezesné noci. Přemýšlím nad tím, co bych případně chtěla dělat a co možná budu muset dělat a jestli by to nešlo nějak skloubit, nebo ještě lépe prohodit.

A protože je tma, tak se myšlenky stydlivě neukrývají v koutě, ale volně a jasně si plynou a mě napadá, že bych vlastně asi nejraději dělala to, co se mi zalíbilo už v patnácti, po čem jsem zatoužila, ale nevěděla jsem nikdy, jak to zaonačit, abych to dělat mohla.

Protože nikde jsem nenašla školu, která by mě naučila, jak chytat v žitě. Protože jsem taky měla starosti sama se sebou. Protože doba byla složitá a život hodně zamotaný. A tak jsem alespoň vždycky dělala, co bylo potřeba, abych se postarala o svou smečku.

Ale vlastně i při tom jsem možná občas v tom žitě někoho chytila. A to bych asi chtěla dělat nejvíc. Taky by se mi líbilo ušít patchworkovou deku všem, komu je zima na duši. Trochu to

vylepšit na zahrádce u paneláku a ještě jednou si sjet Berounku, řeku, kterou mě naučil milovat Ota Pavel. A ještě by se mi líbilo být šamankou u nějakého zapomenutého kmene a hovořit s hvězdami.

Ale hlavně bych chtěla být v tom žitě, chytat v žitě. Alespoň chvíli, než se rozední. Než budu muset vymyslet, co budu muset dělat doopravdy.

„Zkrátka a dobře, já si v jednom kuse představuju, jak si spousta malejch dětí na něco hraje na takovým velikánským žitným poli. Tisíce a tisíce malejch dětí a nikde nikdo – jako nikdo dospělej – kromě mě. A já stojím na kraji nějakýho šílenýho útesu. Mám na starosti to, že musím chytnout každýho, kdo by z toho útesu moh spadnout – já jen jako, že když utíká a nekouká kam, musím se já odněkud vynořit a chytit ho. A to bych dělal pořád. Prostě bych chytal děti, co si hrajou v žitným poli a tak. Já vím, že to je šílenství, ale je to jediný, co bych dělal doopravdy rád. Já vím, že to je šílenství.“

J. D. Salinger: Kdo chytá v žitě, překlad Luba a Rudolf Pellarovi

{fshare}